

РЕШЕНИЕ

№ 1434

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 25.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7858** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, във вр. с чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Б. Й. Т., с адрес в [населено място] против решение № ППН-01-46/2018г. от 05.07.2021г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД, Комисията/.

Жалбоподателят поддържа, че решението е незаконосъобразно и неправилно, тъй като не е съобразено с решение, постановено по адм.д. №15023/2013г. по описа на ВАС. Оспорва се прехвърляне на допълнително измислена сума от 300,00 лв. от К. България М., с правоприменник Т. на Иновативни финанси О.. Иска се оспореното решение да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбата се поддържа.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни с писмено становище, изготвено от процесуален представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни [фирма] , [фирма] и [фирма] не изразяват становище по жалбата.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства прие за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по молба/жалба рег.№ ППН-01-46/24.01.2018г. подадена от Б. Й. Т.. С жалбата се твърди, че личните

данни на Т. са предоставени от [фирма] на [фирма] без негово знание и съгласие и се обработват незаконосъобразно. Сочи се, че след решение на ВАС от 2014г. жалбоподателят се опитал да уреди окончателно отношенията си с правоприемника на [фирма] - [фирма], но след подадено до дружеството писмо получил отговор, че дългът му е прехвърлен към трето лице - [фирма]. Въпреки съдебното решение месец и половина преди подаване на процесната жалба получавал заплашителни обаждания от [фирма] за заплащане на задълженията. В тази връзка е поискано КЗЛД да възобнови производството по подадената жалба Ж-239/2012г. Като доказателства за твърденията си Т. представил копия на отговор от 13.06.2017г. и на решение № 8276/18.06.2014г., постановено по адм.д. № 15023/2013г. по описа на ВАС.

Жалбата е уточнена в заседание на КЗЛД, проведено на 25.11.2020г. Жалбоподателят е посочил, че нарушение е извършено от [фирма], [фирма] и [фирма]. Заявил е, че на 07.12.2017г. е получил есемес от [фирма], с който му е указано да плати стар дълг към [фирма] прехвърлен към [фирма], поради което не приема твърдението, че колекторската фирма е прекратила преписката през 2016г. За [фирма] е въвел твърдението, че на 18.07.2017г. е получил обаждане от дружеството с искане да плати нещо, което е отменено с решение на ВАС. И в двата случая се касаело за плащане на сумата 77,00 лв., обсъдена и в решението на ВАС.

На основание разпоредбата на чл.36, ал.2 от АПК, с писмо от 20.08.2018г. на главния секретар на КЗЛД е изискано писмено становище по предмета на жалбата, с относими доказателства, от страна на [фирма].

В отговор, с писмо от 31.08.2018г. [фирма] е представил становище, в което е посочено, че жалбата е недопустима, поради просрочие и неоснователна. Заявено е, че към датата на сезиране между [фирма] и Т. няма договорни отношения и лични данни на лицето не се обработват. Посочено е също, че жалбоподателят е бил клиент на дружеството до 2011г., когато договорът е прекратен, поради преустановявания на плащания за предоставяне на мобилни услуги и мобилни устройства на лизинг, като неплатените, но дължими суми били възложени за събиране на [фирма] и обработването на личните данни на Т. били предмет на образувано през 2013г. производство в КЗЛД, приключило с влязло в сила съдебно решение. Изразено е становище, че личните данни на жалбоподателя не са предоставяни на [фирма], понастоящем [фирма] за събиране на задължения на мобилния оператор и че дългът на Т. е прехвърлен на [фирма] по силата на договор за цесия, сключен на 17.12.2012г., за което жалбоподателят е уведомен с писмо.

Изискана е информация и от [фирма]. С писмен отговор дружеството е посочило, че по силата на сключен договор [фирма], понастоящем [фирма] е цедирало на [фирма] свое вземане към Т. в размер на 77,27 лв., дължимо по договор М00166436. С решение №103/21.12.2015г. на управителя на [фирма] на 23.12.2015г. са заличени от системните регистри на дружеството данни за процесната сесия и по отношение на жалбоподателя, а случаите са затворени за работа, поради невъзможност за установяване на задълженото лице и събиране на цедираното вземане. Предприетите действия са обективирани в протокол за заличаване от 23.12.2015г., приложен към преписката. С отговора дружеството е заявило, че не обработва лични данни на жалбоподателя и че не е предоставяло такива на трето лице за събиране на задължението. Към отговора са приложени цитираните в документа протокол за заличаване на лични данни и вътрешно решение.

[фирма], правоприемник на [фирма] е изразило становище, според което

дружеството не обработва лични данни на Т. във връзка със събиране на задължения, произтичащи от сключен договор между лицето и [фирма] / [фирма]/. Уточнено е, че дружеството обработва лични данни на жалбоподателя за събиране на задължения към БТК ЕАД, предмет на разглеждане по друго производство пред КЗЛД - ППН-01-45/2018г.

С решение по адм.д. № 15023/2013г. по описа на ВАС е отхвърлена жалбата на [фирма] /КБМ/ против решение № Ж 239/2012 от 01.04.2013г. на КЗЛД, в частта му по т. 3 и т. 4, като неоснователна. За да постанови това решение съдът е приел, че личните данни на Т. са предоставени на трето лице за уреждане на задълженията, които същият има по повод неизпълнение на сключени договори с КБМ. Записано е, че с доказателствата по делото безспорно е установено, че данните са обработени в нарушение на изискванията по чл. 2, ал. 2, т. 1 и 3, както и при липса на нито едно от условията, предвидени в чл.4, ал.1 от ЗЗЛД. Установено е, че личните данни са предоставени преди 01.09.2011г., тъй като на тази дата [фирма] е изпратила на Т. писмо референтен № 4987206 за задължението му в размер на 77,27 лв., представляващо неплатена сметка за мобилен телефон. Същевременно от представената по делото фактура № [ЕГН] за абонатен №000270916 е установено, че същата е издадена едва на 10.09.2011г., като последната дата е посочена и като дата на данъчното събитие. В същата като отчетен период е посочен 10.08.2011г. – 09.09.2011г., а като краен период на плащане е посочена датата – 28.09.2011г. Направен е извод, че в случая не е налице нито едно от условията за допустимост за обработване на личните данни на Т. по чл.4, ал.1 от ЗЗЛД,

Съдът също е установил, че на Т. е изпратена покана за доброволно изпълнение от КБМ на 10.12.2010г., в която е посочена дължимата сума в размер на 222,11 лв., като на същия ден е издадена и фактура, установяваща нови задължения за периода 10.11.-09.12.2010г. в размер на 79,08 лв. Обажданията от телефона на Т. са преустановени на 22.11.2010г. Последвали са плащания от страна на Т. - на 15.02.2011г., 09.05.2011г., 29.06.2011г. и 04.08.2011г. на обща стойност 619,97 лв. – т.е. с 300,19 лв. повече от задълженията, които установява КБМ. Според мотивите така установените факти допълнително потвърждават извода, че обработването на личните данни е извършено в нарушение на разпоредбата на чл.4, ал.1 и чл.2, ал.2, т.1 и 3 ЗЗЛД. Решението е влязло в законна сила на 18.06.2014г.

На заседание на Комисията, проведено на 07.10.2020г. е прието, че жалбата е допустима. Конституирани са страните и е насрочено заседание. На 23.06.2021г. е проведено заседание, на което Комисията с мнозинство е приела решение, с което е обявила жалбата за неоснователна.

В хода на административното производство е представен договор за прехвърляне на вземания /цесия/, сключен на 17.12.2012г. между [фирма] - цедент и [фирма] - цесионер. Въз основа на договора цесионерът приема прехвърлените вземания от цедента и встъпва като кредитор на вземанията. При подписване на договора цесионерът получава база данни с клиентски дългове.

С писмо от 13.06.2017г. [фирма] е уведомил жалбоподателя, че дългът му към дружеството е прехвърлен на [фирма] и за информация следва да се обърне към новия кредитор.

Жалбоподателят е представил разпечатка на два SMS с дати 06.12.2017г. и 07.12.2017г. Първото съобщение е с текст изписан на латиница със следното съдържание: "До г-н/г-жа Т., до 31/12 може да заплатите вашето старо задължение към

В. с 30 процента отстъпка, акаунт №10684115001. тел:070030029. Второто съобщение, също изписано на латиница е със следното съдържание: ."Иновативни финанси: До 31/12 може да платите ваш стар дълг към Т., прехвърлен към нас, с 30 процента отстъпка. Аб.№000270916.инфо/отказ-тел:070030029".

С оспореното решение КЗЛД е оставила без уважение, като неоснователна и недоказана, подадената от Т. жалба.

В мотивите на решението е посочено, че жалба рег.№ ППН-01-46/24.01.2018г. е подадена в петгодишния срок по чл.38, ал.1 от ЗЗЛД /ред. ДВ бр.39/2011г./. Жалбата е приета за допустима и поради това, че Комисията е сезирана с различни твърдения - предоставяне на лични данни от [фирма] на различни юридически лица и през различни периоди - в първия случай през 2011г. на обработващ [фирма], а във втория предоставяне на [фирма] в качеството му на цесионер и администратор на лични данни за събиране на същото задължение от 77,27 лв.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 08.07.2021г. Жалбата е подадена с писмо на 21.07.2021г.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е допустима. Подадена е в срок, срещу подлежащ на оспорване акт и от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – Комисията за защита на личните данни - в рамките на предоставените ѝ правомощия съгласно чл.38 от ЗЗЛД. Решението е прието в открито заседание, насрочено за разглеждане на жалбата по същество на 23.06.2021г. със законоустановеното мнозинство /единодушно/ от членовете на административния орган съгласно чл.9, ал.3 от ЗЗЛД.

Според определението на чл.6, ал.1 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни, е независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент /ЕС/ 2016/679 и на този закон. Комисията изпълнява задачите по чл.57 от Регламент (ЕС) 2016/679 /чл.10, ал.1 от ЗЗЛД/ и упражнявайки предоставените ѝ от закона правомощия посочени в чл.10, ал.2 от ЗЗЛД.

Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ се прилага от 25 май 2018 година, задължителен е в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки /чл.99 от Регламента/.

Жалбата до КЗЛД е подадена на 24.01.2018г., а датите, за които жалбоподателят твърди, че са обработвани неправомерно личните му данни са: 13.06.2017г., когато е получил писмото отговор от [фирма], и 06.12.2017г. и 07.12.2017г., когато е получил два SMS-а. На 17.12.2012г. е сключен договорът за цесия. Към посочените дати е действал ЗЗЛД, обн., ДВ, бр. 1 от 4.01.2002г., в сила от 1.01.2002г., с последно изм.-ДВ бр. 7 от 19.01.2018г.. Към момента на постановяване на оспореното решение

/05.07.2021г./ е действал ЗЗЛД, в редакцията му съобразно изм. и доп. с ДВ бр. 17 от 26.02.2019г.. Съгласно § 44., ал.1 от предходните и заключителни разпоредби /ПЗР/ към ЗИД на ЗЗЛД /ДВ, бр.17 от 2019г./ образуваните до 25 май 2018г. и неприключили до влизането в сила на този закон производства за нарушения на закона се довършват по досегашния ред. Настоящото производство е образувано на 24.01.2018г., с подаването на жалбата от Т..

Страните не спорят, че [фирма], [фирма] и [фирма] са администратори на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Регламента. „Обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Правилно КЗЛД е приела, че действието по предоставяне на личните данни на жалбоподателя на 17.12.2012г. от [фирма] на [фирма], поради това че е еднократно и че е извършено извън петгодишния законоустановен срок като просрочено не следва да се разглежда.

Доказателства за обработване на лични данни на жалбоподателя към 13.06.2017г. от [фирма], [фирма] и от [фирма] не са събрани. Страните не спорят, че Т. е бил клиент на [фирма] до 2011г. Неплатените, но дължими суми са възложени на "К. България". Обработването на данните във връзка с това възлагане са били предмет на образувано производство в КЗЛД през 2013г., приключило с влязло в сила решение на ВАС. На 23.12.2015г. са заличени личните данни на жалбоподателя по възлагателен файл, предоставени от [фирма] на [фирма], поради което правилно е прието, че към 13.06.2017г. както [фирма], така и [фирма] не са обработвали лични данни на жалбоподателя.

С представените два SMS с дати 06.12.2017г. и 07.12.2017г. също не се доказва нарушение на ЗЗЛД. С първото съобщение от 06.12.2017г. се сочи задължение на В., което дружество не е страна в настоящото производство, поради което е неотносимо към казуса. С второто съобщение се сочи стар дълг към Т. от изпращач Иновативни финанси. Съобщението е негодно доказателство, тъй като няма данни за лицето, което го е изпратило, за размера на стария дълг и за адресата на съобщението. Без посочените данни не може да се установи, че съобщението касае процесните 77,27 лв., че е адресирано до Т. и че е изпратено от служител на [фирма].

Неоснователно е възражението на жалбоподателя относно това, че оспореното решение не е съобразено с решение, постановено по адм.д. №15023/2013г. по описа на ВАС. В процесното решение са посочени правоотношенията, които са били предмет на решението на ВАС. В административното производство Комисията следва да установи осъществено ли е неправомерно ползване на лични данни. Тя няма правомощия да установява размера на задълженията, поради което не може да се произнася за "допълнително измислена сума от 300,00 лв.". Недоказано остана възражението, че колекторската фирма не е прекратила преписката през 2015г. Във връзка с твърдението, че на 18.07.2017г. жалбоподателят е получил обаждане от [фирма] с искане да плати нещо, което е отменено с решение на ВАС също не са представени доказателства.

Както в административното, така и в съдебното производство жалбоподателят не

ангажира доказателства за обработване на негови лични данни от [фирма] след предоставянето им от [фирма]. [фирма] обработва лични данни на жалбоподателя за събиране на задължения към БТК ЕАД, предмет на разглеждане по друго производство пред КЗЛД - ППН-01-45/2018г.

Предвид изложеното оспореното решение е правилно. Жалбата е неоснователна.

При този изход на делото основателна е претенцията за присъждане на разноски на ответника в размер на 100,00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Й. Т., с адрес в [населено място] против решение № ППН-01-46/2018г. от 05.07.2021г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Б. Й. Т., с адрес в [населено място] да заплати на Комисия за защита на личните данни сума в размер на 100,00 лева, разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: